

Од председника Томаса С. Монсона

Свети храм – СВЕТИОНИК СВЕТУ

Сви важни и крунски блаґослови чланси ва у Цркви су они блаґослови које њимамо у Божјим храмовима.

Моја вољена браћо и сестре, изражавам своју љубав и поздраве свима вама и молим се да Небески Отац води моје мисли и надахне моје речи док вам будем говорио данас.

Запечећу са једном или две напомене у вези са порукама које смо овог јутра чули од сестре Алред, бискупа Бартона и других у вези са црквеним програмом добротинства. Као што је поменуто, ове године обележавамо 75. годишњицу овог надахнутог програма који је благословио животе многих. Имао сам повластицу да лично познајем неке од оних који су предузели овај велики подухват – самилосне и далековиде мушкарце.

Као што су бискуп Бартон и сестра Алред споменули, бискуп има одговорност да брине о онима у потреби који бораве у границама његовог одељења. Таква је била моја повластица када сам као млад бискуп у Солт Лејк Ситију предавао одељењем од 1080 чланова, укључујући 84 удовице. Многима је

била потребна помоћ. Како сам био захвалан за црквени програм добротинства и за помоћ Потпорног друштва и већа свештенства.

Објављујем да је програм добротинства Цркве Исуса Христа светаца последњих дана надахнуо Свемогући Бог.

Ево, браћо и сестре, ова конференција обележава три године откако сам подржан за председника Цркве. То су наравно биле радне године, испуњене многим изазовима али и безбројним благословима. Прилика коју сам имао да посвећујем нове и старе храмове била је најрадоснији и најузвишенији од тих благослова, а односи се на тему храма о којој желим да вам говорим данас.

На генералној конференцији у октобру 1902. године, председник Џозеф Ф. Смит је у свом уводном говору изразио наду да ћемо једнога дана имати „храмове у различитим деловима [света] тамо где су потребни ради погодности људима.”¹

Током првих 150 година после

организовања Цркве, од 1830. до 1980. године, изграђен је двадесет један храм, укључујући храмове у Киртланду у Охају, и Наву у Илиноису. Упоредите то са 30 година од 1980. године, током којих је изграђено и посвећено 115 храмова. Са јучерашњом најавом 3 нова храма, још 26 храмова је или у изградњи или у фази припреме за изградњу. Тај број ће наставити да расте.

Циљ коме се председник Џозе Ф. Смит надао 1902. године постаје реалност. Наша жеља је да учинимо храм што је доступнијим нашим члановима.

Један од храмова који се тренутно гради је Манаус у Бразилу. Пре много година читао сам о групи од преко сто чланова који су напустили Манаус, који се налази у срцу амазонске прашуме, како би отпутовали до тада најближег храма у Сао Паулу, у Бразилу – скоро 4 хиљаде километара од Манауса. Ти верни свеци су путовали бродом четири дана Амазоном и њеним притокама. После завршетка свог путовања реком, још три дана су домбастим путевима путовали препуним аутобусима, са веома мало хране и без удобног места за спавање. После седам дана и ноћи, стигли су до храма у Сао Паулу, где се врше обреди вечне природе. Наравно, њихов повратак је био исто тако тежак. Међутим, примили су обреде и благослове храма и мада су њихове торбе биле празне, они сами су били испуњени храмским духом и захвалношћу за благослове које су примили.² Сада, много година касније, наши чланови у

Манаусу се радују док посматрају како се њихов сопствени храм помаља на обали реке Рио Негро. Храмови доносе радост нашим верним члановима где год да се граде.

Приче о поднетим жртвама да би се примили благослови који се налазе само у Божјим храмовима увек би дотакле моје срце и обнове моју захвалност за храмове.

Поделио бих са вама причу о Тихију и Тарараини Моу Там и њихових десеторо деце. Цела породица се прикључила Цркви почетком шездесетих година прошлог века, када су мисионари дошли на њихово острво које се налази око 160 километара јужно од Тахитија. Ускоро су пожелели благослове вечне породице запечаћене у храму.

У то време, најближи храм за породицу Моу Там био је храм Хамилтон на Новом Зеланду, више од 4 хиљаде километара на југозападу, до кога се могло доћи само скупим летом авионом. Велика породица Моу Там, која је оскудно живела на малој плантажи, није имала новца за авионску карту, нити је било икакве прилике за запослење на њиховом пацифичком острву. Тако су брат Моу Там и његов син Герард донели тешку одлуку да се прикључе другом сину који је радио у рудницама никла у Новој Каледонији, скоро 5 хиљада километара на западу. Послодавац је обезбедио својим радницима плаћен пут до рудника, али није обезбедио превоз за повратак кући.

Три члана породице Моу Там су радила четири године у тропским рудницама никла, копајући и утоварајући тешку руду. Брат Моу Там је сам долазио кући у кратку посету једном годишње, остављајући своје синове у Новој Каледонији.

После четири године заморног рада, брат Моу Там и његови синови уштедели су довољно новца да одведу породицу у храм на Новом Зеланду. Отишли су сви сем једне ћерке. Били су запечаћени за време и вечност, и имали су

неописиво и радосно искуство.

Брат Моу Там се вратио из храма директно у Нову Каледонију, где је још две године радио како би платио пут ћерки која није била у храму са њима – удајој ћерци, њеном мужу и њиховом детету.

Касније су брат и сестра Моу Там желели да служе у храму. До тада је изграђен и посвећен храм Папете на Тахитију и брат и сестра Моу Там су служили две мисије у њему.³

Моја браћа и сестре, храмови су више од камена и малтера. Испуњени су вером и постом. Изграђени искушењима и сведочанствима. Посвећени су жртвом и служењем.

Први храм који је требало да буде изграђен у овом раздобљу је Киртланд у Охају. Свечи у то време су били сиромашни, а ипак је Господ заповедио да се изгради храм, што су они и учинили. Старешина Хебер С. Кимбал је написао: „Само Господ зна за призоре сиромаштва, страдања и невоља кроз које смо прошли да бисмо то остварили.“⁴ А затим, после свега што је уз патњу завршено, свечи су били присиљени да напусте Охајо и свој вољени храм. Коначно су нашли уточиште – мада привремено – на обалама реке Мисисипи у држави Илиноис. Своје насеље су назвали Наву и, спремни да поново дају све што имају и нетакнуте вере, подигли су још један храм своме Богу. Међутим, прогони су беснели и поред тек завршеног храма у Навуу били су поново протерани из својих домова, тражећи уточиште у ненасељеним местима које нико други није желео.

Поново су почели борба и жртвовање док су четрдесет година радили да би подигли храм који величанствено стоји на месту јужно од нас који се данас налазимо овде у Конференцијском центру.

Изградњу храма и долазак у храм увек је пратио неки степен жртвовања. Безброј је оних који су радили и борили се да би за себе и своје породице добили благослове

који се налазе у Божјим храмовима.

Зашто је толико њих спремно да толико да, како би примили благослове храма? Они који разумеју вечне благослове који потичу од храма знају да ниједна жртва није превелика, ниједна цена превисока, и ниједна борба толико тешка за примање тих благослова. Ни једно путовање није сувише дуго, ни препуно препрека, нити превише неудобно. Они разумеју да спасоносни обреди примљени у храму, који омогућавају да се једнога дана вратимо нашем Небеском Оцу у вечном породичном односу и будемо даривани благословима и моћу са висина, вреде сваке жртве и сваког напора.

Данас већина нас не мора да подноси велике тешкоће да бисмо отишли у храм. Осамдесет пет процената чланства Цркве сада живи око триста километара далеко од храма, а за многе од нас је та раздаљина много мања.

Ако сте били у храму за себе, и ако живите релативно близу храма, жртва коју бисте могли учинити јесте да у својим запосленим животима одвојите време да редовно посећујете храм. У нашим храмовима има много тога што треба урадити у име оних који чекају иза вела. Док обављамо рад за њих, знаћемо да смо за њих учинили оно што они не могу за себе. Председник Џозеф Ф. Смит је у моћном прогласу рекао: „Нашим напорима у њихову корист, њихови ланци ропства ће спасти и тама која их окружује ће се разићи, да светлост може сијати над њима, и они ће у духовном свету чути о делу које су њихова деца одавде извршила за њих, и радоваће се са вама у вашем извршавању тих дужности.“⁵ Моја браћа и сестре, то дело је наше.

Нека од најзвизишенијих и најдрагоценијих искустава моја породица је стекла када смо били заједно у храму да бисмо извршили обреде печећења за наше премиануле претке.

Ако још нисте били у храму, или ако *јесите* али тренутно немате препоруку, нема важнијег циља од тога да budete достојни да идете у храм! Ваша жртва може бити да доведете свој живот у сагласност са оним што је потребно да бисте примили препоруку, можда да оставите дуго укоренење навике које вас искључују. Може бити поседовањем вере и дисциплине да платите десетину. Шта год да је у питању, оспособите се да идете у храм Божји. Осигурајте храмску препоруку и односите се према њој као према драгоцености, јер она то јесте.

Док не уђете у Дом Господњи и не примите све благослове који вас тамо очекују, нисте добили све што Црква нуди. Сви важни и крунски благослови чланства у Цркви су они благослови које примамо у Божјим храмовима.

Сада, моји млади пријатељи који сте тинејџерског узраста, увек имајте пред својим очима храм. Не чините ништа што вас може спречити да уђете на његова врата и окусите свете и вечне благослове у њему. Препоручујем онима који већ иду редовно у храм да врше крштења за мртве, да устају рано ујутру како би могли учествовати у таквим крштењима пре почетка школе. Мислим да нема бољег начина за почетак дана.

Вама, родитељима мале деце, даћу мудар савет од председника Спенсера В. Кимбала. Рекао је: „Било би лепо када би... родитељи у свакој спаваћој соби у кући имали слику храма како би [њихова деца], с времена на време [док су] мала, могла да гледају слику свакога дана [све док] он не постане део [њиховог] живота. Када досегну узраст доношења веома важне одлуке која се тиче одласка у храм, већ ће бити тако.”⁶

Наша деца певају у Школици:

*Волим да видим храм.
Једној дана ћу ући у њега.
Завешоваћу се Оцу;
Обећаћу њој послушност.*⁷

Молим вас да поучавате своју децу о важности храма.

Свет у коме живимо може бити пун изазова и тежак. Често смо окружени стварима које могу да нас повуку надоле. Када идемо у свете домове Божје, када се сећамо завета које смо у њима склопили, моћи ћемо да поднесемо свако искушење и превадамо сваку напаст. У том светом месту ћемо пронаћи мир; бићемо обновљени и утврђени.

А сада, браћо и сестре, пре него што завршим поменуто бих још један храм. У не тако далекој будућности, док се нови храмови граде широм света, један ће изнићи у граду који је подигнут пре више од 2,5 хиљаде година. Говорим о храму који се сада гради у Риму, у Италији.

Сваки храм је дом Господњи, и испуњава исте функције са истим благословима и обредима. Храм у Риму је јединствен јер се гради на једној од најстаријих локација на свету, граду где су древни апостоли Петар и Павле проповедали Христово јеванђеље и где су обојица страдала мученичком смрћу.

Прошлог октобра, када смо се окупили на дивном пасторалном месту у североисточном делу Рима, имао сам прилику да дам молитву посвећења док смо се припремали да утремо пут. Био сам подстакнут да позовем италијанског сенатора Луција Малана и заменика градоначелника Рима, Ђузепеа Кјардија да буду међу првима који ће просути лопату земље. Сваки од њих је учествовао у одлуци да добијемо дозволу да изградимо храм у њиховом граду.

Дан је био облачан и топао и мада је претила киша, није пало више од

пар капи. Док је величанствени хор певао предивну мелодију на италијанском, „Дух Бога” човек се осећао као да су се небо и земља удружили у величанственој химни хвале и захвалности Свемогућем Богу. Сузе се нису могле задржати.

У време који долази, верни у овом „Вечном граду” примиће обреде вечне природе у светом Дому Господњем.

Изражавам своје непролазну захвалност мом Небеском Оцу за храм који се сада гради у Риму, и за све наше храмове, где год да се налазе. Сваки стоји као светионик свету, израз нашег сведочанства да Бог, наш Вечни Отац живи, да жели да нас благослови, заправо да благослови своје синове и ћерке свих генерација. Сваки од наших храмова је израз нашег сведочанства да је живот после смрти стваран и сигуран као што је наш живот овде на земљи. Тако сведочим.

Моја вољена браћо и сестре, учинимо све потребне жртве да бисмо ишли у храм и имали дух храма у својим срцима и домовима. Следимо стопе нашег Господа и Спаситеља, Исуса Христа, који је учинио највећу жртву за нас, како бисмо имали вечни живот у царству нашег Небеског Оца. То је моја искрена молитва, и ја је приносим у име нашег Спаситеља, Исуса Христа Господа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Џозеф Ф. Смит, из Conference Report, окт. 1902. год., стр. 3.
2. Видети Wilson Felipe Santiago and Linda Ritchie Archibald, „From Amazon Basin to Temple,” *Church News*, 13. март 1993. год., стр. 6.
3. Видети С. Јај Ларсон, „Temple Moments: Impossible Desire,” *Church News*, 16. март 1996. год., стр. 16.
4. Хебер С. Кимбал, из Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945. год.), стр. 67.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998. год.), стр. 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982. год.), стр. 301.
7. Janice Kapp Perry, „I Love to See the Temple,” *Children's Songbook*, стр. 95.

Учења нашег времена

Лекције Мелхиседековог свештенства и Потпорног друштва четврте недеље сваког месеца и даље ће бити посвећене „Учењима нашег времена”. Свака лекција се може припремити из једног или више говора датих на последњој генералној конференцији. Председници округа и подручја могу одлучити који говори ће се користити или за то задужити бискупе и председнике огранака. Вође треба да браћи из Мелхиседековог свештенства и сестрама Потпорног друштва истакну вредност проучавања истих говора током истих недеља.

Они који присуствују лекцијама четврте недеље подстичу се да се припреме и донесу у разред најновије издање часописа са генералне конференције.

Предлози за припрему лекције из говора.

Молите се да Свети Дух буде са вама док будете проучавали и поучавали говор(е). Можда ћете доћи у искушење да припремите

лекцију користећи друге материјале, међутим говори са конференције спадају у одобрен наставни план. Ваш задатак је да помогнете другима да науче да живе по јеванђељу како је поучавано на последњој генералној конференцији Цркве.

Прегледајте говор(е), тражећи начела и учења која одговарају потребама чланова разреда. Такође потражите приче, препоручене стихове и изјаве из говора, који ће вам помоћи да поучавате тим истинама.

Испланирајте како ћете поучавати начелима и учењима. Ваш план треба да обухвати питања која ће помоћи члановима разреда да:

- Траже начела и учења из говора.
- Размишљају о њиховом значењу.
- Деле ставове, идеје, искуства и сведочанства.
- Примене ова начела и учења у својим животима.

МЕСЕЦИ	МАТЕРИЈАЛИ СА ЛЕКЦИЈАМА ЗА ЧЕТВРТУ НЕДЕЉУ
Мај 2011. год. – октобар 2011. год.	Говори објављени у мајском издању часописа <i>Liahona</i> * 2011. год.
Новембар 2011. год. – април 2012. год.	Говори објављени у новембарском издању часописа <i>Liahona</i> * 2011. год.

* Ови говори су доступни (на многим језицима) на conference.lds.org.

Од председника Хенрија Б. Ајринга,
првог саветника у Првом председништву

Прилике да се чини добро

Господњи начин њружања њомоћи онима који имају материјалне њоѡребе захѡева ѡуде који су из ѡубави ѡосвеѡили себе и оно што имају Богу и Његовом делу.

Моја драга браћо и сестре, сврха моје поруке је да изразим поштовање и увеличам оно што је Господ учинио и чини да би служио сиромашнима и онима у потреби међу својом децом на земљи. Он воли своју децу која су у потреби, али и оне који желе да помогну. Створио је начине за благосиљање оних којима је потребна помоћ и оних који је пружају.

Наш Небески Отац чује молитве своје деце широм земље која се моле за храну, одећу и достојанство које би имали када би били у могућности да сами себе издржавају. Те молитве су Му упућиване откако је поставио мушкарце и жене на земљу.

Упознајете се са тим потребама тамо где живите и широм света. Ваше срце је често подстакнуто разумевањем. Када упознате некога ко се труди да нађе посао, осећате жељу да помогнете. Осећате је када одете у кућу удовице и видите да

нема хране. Осећате је када видите фотографије деце која плачу седећи на рушевинама свог дома униште-ног земљотресом или у пожару.

Због тога што Господ чује њихове вапаје и осећа дубоку самилост према њима, од почетка је обезбедио начине на које ће његови следбеници помагати. Позвао је своју децу да посвете своје време, своја средства и себе како би му се придружили у служењу другима.

Његов начин помагања се некад звао „Живети по закону посвећења.“ У другим приликама се звао „Ред јединства.“ У наше време се зове „Црквени програм добротинства.“

Имена и детаљи функционисања се мењају како би одговарали потребама и ситуацијама у којима се ѡуди налазе. Али Господњи начин пружања помоћи онима који имају материјалне потребе, захтева ѡуде који су из ѡубави посветили себе и оно што имају Богу и Његовом делу.

Он нас је позвао и заповедио нам да учествујемо у његовом делу да подижемо оне у потреби. У водама крштења и у светим Божјим храмовима заветовали смо се да ћемо то чинити. Обнављамо тај завет недељом када узимамо причешће.

Мој циљ данас је да опишем неке од прилика које нам је Он обезбедио да помажемо другима у потреби. За ово кратко време колико смо заједно не могу их све споменути. Моја нада је да ћу обновити и ојачати вашу посвећеност да делујете.

Постоји химна о Господњем позиву на ово дело, коју сам певао када сам био дечак. У детињству сам више обраћао пажњу на веселу мелодију него на моћ речи. Молим се да осетите те речи у свом срцу данас. Хајде да поново чујемо те речи:

Да ли сам данас учинио нешто добро у свему?

Да ли сам ѡмогао некоме у невољи?

Да ли сам развеселио ѡужноћ и учинио некога срећним?

Ако нисам, заиста сам изневерио.

Да ли је нечији ѡерей данас лакши

јер сам био вољан да делим?

Да ли су болесни и уморни ѡримили ѡмоћ на свом ѡују?

Да ли сам био ѡу када им је била ѡоѡребна ѡмоћ?

Онда се ѡробуди и учини нешто више

од сновиљања о својој ѡалаји на висини.

Чиниши добро је задовољство, радосћ неизмерна,

благослов дужносћи и ѡубави.¹

Господ редовно шаље позиве за буђење свима нама. Понекад то може бити изненадно саосећање према некоме ко је у потреби. Отац га може осетити када види дете које је пало и огулило колена. Мајка га може осетити када ноћу чује плач свог уплашеног детета. Син или ћерка могу саосећати са неким ко изгледа тужно или уплашено у школи.

Сви ми смо били дирнути саосећањем за друге а да то чак нисмо знали. На пример, када сте чули извештаје о таласима широм Пацифика изазваних земљотресом у Јапану, осетили сте бригу за оне који ће можда бити повређени.

Саосећање се пробудило у хиљадама вас који сте чули за поплаву у Квинсленду, у Аустралији. У вестима су углавном емитоване процене о броју људи у којима је потребна помоћ. Али многи од вас су осетили бол због тих људи. Позиву да се пробуде добровољно се одазвало 1500 или више чланова Цркве у Аустралији који су дошли да помогну и утеше.

Они су своје саосећање претворили у одлуку да поступају у складу са својим заветима. Видео сам благослове који долазе особи у потреби која прима помоћ и особи која користи ту прилику да је пружи.

Мудри родитељи у свакој потреби других виде начин да привуку благослове у животе својих синова и ћерки. Троје деце недавно је донело посуде са изврсном храном пред наша улазна врата. Њихови родитељи су знали да нам је потребна помоћ и пружили су својој деци прилику да нам служе.

Ти родитељи су благословили нашу породицу својом великодушном службом. Одлуком да омогуће својој деци да учествују у давању, пренели су благослове и на своју унучад. Осмеси деце када су напустила наш дом уверили су ме да ће се то догодити. Причаће својој деци о радости коју су осетили пружајући добротворну службу

за Господа. Сећам се тог осећања тихог задовољства из детињства, када сам плевио коров код свог комшије, на позив свог оца. Кад год сам позван да будем давалац сетим се химне у коју верујем: „Sweet is the work, my God, my King (Сладак је рад, мој Боже, мој царе).”²

Знам да су те речи написане да би описале радост која долази када служимо Богу на Шабат. Али та деца на нашим вратима су једног радног дана осетила радост због вршења Господњег дела. Њихови родитељи су видели прилику да чине добро и да генерацијама шире радост.

Начин на који се Господ брине за оне у потреби обезбеђује још једну прилику родитељима да благослове своју децу. Видео сам је у капели у недељу. Мало дете је предало бискупу коверат са прилогом његове породице када је он пре састанка причешћа ушао у капелу.

Познавао сам ту породицу и дечака. Породица је управо чула да је некоме из одељења потребна помоћ. Дечаков отац је рекао нешто слично детету док је у коверат стављао посни принос већи него иначе. „Данас смо постили и молили се за оне у потреби. Молим те, дај овај коверат бискупу за нас. Знам да ће га он дати онима чије су потребе веће од наших.”

Уместо бола због гладовања те недеље, дечак ће памтити тај дан са топлим узбуђењем. Могао сам из његовог осмеха и начина на који је чврсто држао коверат да прочитам да је осећао велико поверење његовог оца да однесе породични принос за сиромашне. Сећаће се тог дана када буде ђакон, а можда и заувек.

Видео сам ту исту срећу на лицима особа које су помогле људима за Господа у Ајдаху пре много година. Брана Тетон се срушила 6. јуна 1976. године. Страдало је једанаесторо људи. Хиљаде људи је морало да напусти своје домове у року од неколико сати. Неке куће су збрисане. А на стотине пребивалишта је могло постати усељиво само

захваљујући раду и новцу који су превазилазили могућности власника.

Они који су чули за ту трагедију осетили су саосећање, а неки су осетили позив да чине добро. Суседи, бискупи, председнице Потпорног друштва, вође већа, кућни учитељи и кућне учитељице напустили су домове и послове да би очистили поплављене куће других.

Један пар се вратио у Рексбург са одмора одмах после поплаве. Нису отишли да виде сопствени дом. Уместо тога су пронашли свог бискупа да га питају где могу да помогну. Он их је упутио једној породици у потреби.

После неколико дана отишли су да погледају свој дом. Нестао је, однешен поплавом. Једноставно су се вратили код бискупа и питали: „А сада, шта желите да учинимо?”

Где год да живите, видели сте како се то чудо саосећања претвара у несобично деловање. Можда се то није догодило приликом неке велике природне катастрофе. Видео сам то на већу свештенства, где брат устаје да опише потребе човека или жене која тражи прилику да ради за сопствено издржавање и издржавање своје породице. Могао сам да осетим саосећање у просторији, али неко је предложио имена људи који би могли да запосле особу којој је био потребан посао.

Оно што се дешава на том свештеничком већу и оно што се догодило у поплављеним кућама у Ајдаху је манифестација Господњег начина да помогне онима у великој потреби да поново постану финансијски самостални. Ми осећамо самилост и знамо како да делујемо на Господњи начин да бисмо помогли.

Ове године славимо 75. годишњицу црквеног програма добротворности. Основан је како би изашао у сусрет потребама оних који су изгубили посао, фарме, па чак и домове, у време познато као „Велика депресија.”

Велике материјалне потребе деце Небеског Оца поново су се

појавиле у наше време, као што су се појављивале и појављивале се увек. Начела која су темељ црквеног програма добротинства нису намењена само за једно време или једно место. Намењена су за сва времена и сва места.

Та начела су духовна и вечна. Из тог разлога ће нам разумевање и чврсто уграђивање истих у наша срца омогућити да видимо и искористимо прилике кад год и где год нас Господ позове.

Ево неких начела која су ме водила када сам желео да помогнем на Господњи начин и када су други помогли мени.

Прво, сви су срећнији и осећају веће самопоштовање када могу да брину сами о себи и својој породици, а затим гледају да се побрину за друге. Захвалан сам за оне који су ми помогли да задовољим своје потребе. Током година сам чак постао захвалнији за оне који су ми помогли да постанем финансијски самосталан. Затим сам био најзахвалнији онима који су ми показали како да користим нешто од свог вишка да бих помогао другима.

Научио сам да је начин на који ћу имати вишак, да потрошим мање него што зарадим. Са тим вишком сам био у могућности да сазнам да је заиста боље давати него примати. То је делимично истина због тога што нас Господ благосиља када помажемо на Његов начин.

Председник Марион Џ. Ромни је рекао о делу добротинства: „У овом делу не можете осиромашити.” А затим је овако цитирао свог председника мисије Мелвина Џ. Баларда: „Особа не може дати крајак Господу а да за узврат не прими векну.”³

У свом животу сам открио да је то истина. Када сам ја великодушан према деци Небеског Оца, Он је великодушан према мени.

Друго јеванђеоско начело које ми је било водич у делу добротинства је моћ и благослов јединства. Када удружимо руке у служењу људима

у потреби, Господ уједињује наша срца. Председник Џ. Рубен Кларк мл. рекао је то на овај начин: „То давање је... подстакло... осећања општег братства када су мушкарци свих занимања и професија радили раме уз раме у башти добротинства или на другим пројектима.”⁴

То увећано осећање братства важи за примаоца као и за даваоца. До данашњег дана се човек са којим сам раме уз раме избацивао блато из његовог потопаљеног дома у Рексбургу осећа везаним за мене. Осећа веће лично достојанство што је учинио све што је могао за себе и своју породицу. Да смо радили сами, обојица бисмо изгубили духовни благослов.

То ме доводи до трећег начела деловања у раду добротинства: Укључите своју породицу у рад са вама, како би могли да науче да брину једни о другима као што брину за друге. Ваши синови и ћерке, који раде са вама у служби другима у потреби, вероватно ће помагати једни другима када буду у потреби.

Четврто драгоцено начело црквеног добротинства научио сам као бискуп. Проистекло је из следећих заповести из Светих писама да тражимо сиромашне. Бискупова дужност је да нађе и обезбеди помоћ онима којима је она још увек потребна после свега што они и њихове породице могу да учине. Открио сам да Господ шаље Светог Духа да омогући да „тражите и наћи ћете”⁵ у бризи за сиромашне као што је у проналажењу истине. Међутим, научио сам и да у потрагу укључим председницу Потпорног друштва. Она ће можда добити откривење пре вас.

Неким од вас ће бити потребно надахнуће у месецима који следе. Да би обележили 75. годишњицу црквеног програма добротинства, чланови широм света биће позвани да учествују у дану службе. Вође и чланови тражиће откривење док буду смишљали пројекте.

Даћу три предлога док будете планирали свој пројекат служења.

Прво, припремите духовно себе и оне које водите. Само ако су срца омекшана Спаситељевим помирењем, можете јасно видети да је циљ пројекта да духовно и материјално благослови животе деце Небеског Оца.

Мој други предлог је да као примаоце ваше службе изаберете људе чије ће потребе дотаћи срца оних који ће пружити службу. Људи којима служе осетиће њихову љубав. Она може дати већи допринос да се осећају добро, као што песма обећава, него задовољавање њихових материјалних потреба.

Мој последњи предлог је да планирате да користите моћ породичних веза, већа, помоћних организација и људи које познајете у вашој заједници. Осећање јединства ће умножити добре утицаје службе коју дајете. А та осећања јединства у породицама, у Цркви и у заједницама расту и постаће трајна заоставштина дуго после завршетка пројекта.

Ово је моја прилика да вам кажем колико вас ценим. Захваљујући брижној служби коју сте обавили за Господа, људи којима сте помогли су ми изражавали своју захвалност кад год бих их срео.

Пронашли сте начин да их подигнете када сте им помогли на Господњи начин. Ви и понизни Спаситељеви следбеници попут вас бацили сте своје парче хлеба поврх воде у служби, а људи којима сте помогли су покушали да ми дају векну захвалности за узврат.

Примио сам исте изразе захвалности од људи који су радили са вама. Сећам се када сам једном стајао поред председника Езре Тафта Бенсона. Разговарали смо о служби добротинства у Господњој Цркви. Изненадио ме је својом младалачком енергијом, када је стиснувши песницу рекао: „Волим ово дело, и то јесте дело!”

У име Учитеља изражавам вам захвалност за ваше дело служења

деци Небеског Оца. Он вас познаје и види ваш труд, марљивост и жртвовање. Молим се да вас благослови да видите плодове свога рада у срећи оних којима сте помогли и са којима сте помогли уместо Господа.

Знам да Отац живи и чује наше молитве. Знам да Исус јесте Христ. Ви и они којима служите можете бити прочишћени и ојачани служећи Му и држећи Његове заповести. И ви можете попут мене знати, моћу Светог Духа, да је Џозеф Смит

био Божји порок који је обновио истиниту и живу Цркву, а то је ова. Сведочим да је председник Томас С. Монсон живи пророк Божји. Он је велики пример онога што Господ чини: иде чинећи добро. Молим се да можемо искористити наше прилике да подижемо руке обешене и јачамо клецава колена. Сведочим да је председник Томас С. Монсон живи пророк Божји. Он је велики пример онога што је Господ чинио: иде чинећи добро. Молим се да

можемо искористити наше прилике да „подижемо руке обешене и јачамо клецава колена.”⁶ У свето име Исуса Христа, амен.

NOTES

1. „Have I Done Any Good?” *Hymns*, бр. 223.
2. „Sweet Is the Work,” *Hymns*, бр. 147.
3. Marion G. Romney, „Welfare Services: The Savior’s Program,” *Ensign*, нов. 1980. год., стр. 93.
4. J. Reuben Clark Jr., из Conference Report, окт. 1943. год., стр. 13.
5. Видети ВидетиЈев. по Матеју 7:7–8; Јев. по Луци 11:9–10; 3. Нефи 14:7–8.
6. Учење и завети 81:5.